

MANTANA 4

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 8, číslo 4

Prosinec 2005

POSLEDNÍ SLANĚNÍ

Pernink, 5.11.2005

Páteční večírky, pořádané pod záminkou přípravy hry na zítřejší poslední slanění, se již staly tradicí, a tak i tentokrát se nás v restauraci Plzeňka v Perninku schází slušná partička, čítající více než dvacet lidí. Je třeba probrat s kamarády, co kdo za ten rok vylezl, co nového se událo a tak vůbec si pokecat s lidmi, které člověk delší dobu nepotkal. Poté již Svinča bere kytaru a za chvíli zpívá celý lokál. Kdyby nás pan vrchní v půl čtvrté ráno nevyhodil, asi bychom šli na hru rovnou z hospody.

V půl desáté se opět scházíme v hospodě, kde máme na snídani objednaných 50 polévek. Po krátkém občerstvení vycházíme v půl dvanácté před hospodu, kde dělíme účastníky do dvou družstev – na „Kníračce“, kterým LeToš maluje pod nos slušivý černý knír a na „Bradkáče“, které Broněk zdobí zelenou bradkou.

Celkem se hry účastní asi 40 lidí. Jelikož docela prší, rozhodujeme se pro kratší trasu, vedoucí přímo do Horní Blatné podél vedení. Pod vlajkou s mamutem vyrážíme na pochod za Yettim, kterému je letošní hra věnována.

První úkol, který na družstva čeká, je předávání balónku bez pomoci rukou, což má být jako trénink pro případ, že by někomu v horách ruce omrzly. Je to docela zábavné a lidi se přitom aspoň trochu zahřejí. Vítězem této soutěže jsou Knírači, kteří získávají první Yettiho chlup.

Druhým úkolem je transport zraněného horolezce v ledovcovém terénu, prováděný na zádech spolulezce. Z jednotlivých družstev jsou vybráni nejsilnější muži a nejlehčí dívky, které jsou vsedě na konstrukci z krosny transportovány po bahnité cestě na zádech svých druhů. I tato disciplína končí vítězstvím Kníračů, kteří tak mají již dva Yettiho chlupy.

Místo třetího úkolu se nachází na silnici pod Horní Blatnou, kde je krásně prudký svah k železniční trati. Úkolem družstev je co nejrychleji

ÚVODNÍK.

Někdy člověk o něčem rozhodne z ryze praktických důvodů. Někdy rozhodne celá skupina lidí a to rozhodnutí všem připadá logické, správné a jediné možné. Po čase se ale může ukázat, že takové rozhodnutí bylo logické i praktické, ale nepřináší uspokojení z dobře zvolené cesty. Ve chvíli, kdy Výbor Horoklubu rozhodoval o zrušení pronájmu místnosti, kde se konaly členské schůze, připadalo všem členům výboru zrušení logické a správné. Na schůze chodilo pět členů a navíc jen ti, se kterými jsme se viděli každou chvíli ve skalách. Tak proč platit pronájem? Přešlo léto, které bylo co se týče schůzí vždy okurková sezóna a my, členové výboru, jsme zjistili, že nám něco chybí. Návrh na změnu dal Párek a zbytek výboru bez zaváhání souhlasil – je třeba, aby každý člen oddílu měl možnost za námi přijít. Zeptat se, poradit se, nebo si jen tak popovídat.

Obnovovat pronájem místnosti v SKKS nemá smysl. Nečekáme, že se s novým rokem budou na schůze hrnout desítky lidí. Ale **kdo bude chtít přijít, je vítán každé první pondělí v měsíci od 18:00 hod. „U Bizona“ v Chomutově, kde bude výbor pravidelně zasedat.** Oznámení o změnách času nebo místa (v létě chceme zasedání přesunout do Slunce v Perštejně), případně zrušení schůze najdete na stránkách oddílu – www.horoklub.cz, nebo pošlete výborům sms-ku s dotazem.

„Výboři“: LeToš, Jířa, Svinčo, Honza, Broněk, Párek a Atom.

P.S. První výborová schůze „v novém kabátě“ je plánovaná na **2.1. 2006.**

postavit a ani není možné spočítat, kolikrát spadli. Proto volí rozhodčí kompromis a uděluje oběma družstvům po jednom chlupu.

Další úkol je připraven na louce nad tratí a úkolem účastníků je v co nejkratším čase uběhnout s Yettiho stopami na nohou určenou trať. První nastupují „Bradkáči“, kteří postupně Yettiho stopy zkracují o zadní polovinu chodidel, takže nakonec je nutné v nich chodit obráceně. Každý volí jinou taktiku, někdo jde pomalu a rozvážně, jiný cupitá, nebo naopak kráčí mílovými kroky. Přesun celého družstva trvá déle než 20 minut. Pak nastupují „Knírači“ a i v této disciplíně vítězí, jelikož mají nejen lepší čas, ale i méně přešlapů.

Poslední a rozhodující úkol čeká na družstva na Strašidlech, kde už mezitím Meko s Čárou rozdělali oheň. Ze skály je nataženo lano, po kterém mají kapitáni družstev v co nejkratším čase vylézt za pomoci jumarů nahoru. Pro „Bradkáče“ je to trochu handicap, jelikož jejich kapitánem je Kendy, který jumary nikdy neměl v ruce, ale to je holt osud. Rozhodčí jsou neoblomní a jako první jde dobrovolně Bery, aby se Kendy mohl alespoň podívat, jak se to dělá. Ačkoliv se Kendy snaží, Bery je přeci jen rychlejší a „Knírači“ se

radují ze zisku dalších dvou chlupů a z celkového vítězství v soutěži. Kapitáni přebírají ceny, všichni účastníci dostávají buřty a obsazují místa u ohně. Na koho nezbylo místo nebo klacek na opékání, může si zatím slanit. Když jsou všechny buřty snědены, po skupinkách se přesouváme zpátky do Perninku, někteří se zastávkou v hospodě v Horní Blatné.

Po páté hodině přijíždějí do Perninku obě kapely, které nám budou večer na sále hrát. Společně staví aparaturu a v půl osmé začíná první sérií své dnešní vystoupení naše tradiční kapela Album. Parket je tu opravdu velký, takže se dá krásně tancovat i na rychlejší skladby. V půl jedenácté nastupuje druhá skupina River, která zvedá ze židlí i většinu dosud sedících horolezců. Jejich rocková muzika přivádí do varu všechny tanečníky, kteří je ani po dvou hodinách téměř nepřetržitě vystoupení nechťejí nechat odejít. Myslím, že staří pardálové, kteří pořád volali po změně kapely, zaváhali, když tentokrát nepřijeli. Po krátké pauze opět pokračují Albumáci, tentokrát již v pomalejším tempu. Lidé postupně odchází spát, a tak i kapely balí své nástroje. Někteřým se ale ještě spát nechce, a tak vytahují vlastní kytary a ještě chvíli se baví sami. Nakonec jsou i oni zmoženi únavou a odcházejí. Co dodat, akce to byla opět velice podařená, snad jen těch lidí mohlo přijet víc. Snad to bude příští rok lepší. Kde? To se ještě uvidí.

Ahoj [Jiřa]

vyběhnout ke kolejm a zde přeskočit z jedné kolejnice na druhou, pokud možno bez pádu. Za každý pád jsou přičítány trestné vteřiny. Jako první běží „Bradkáči“, postupně přeskakují z jedné kolejnice na druhou a ve chvíli, kdy jsou tam všichni, se jim zastavuje časomíra. Poté vyběhají „Knírači“, řadí se na první kolejnici a pak najednou přeskakují a skoro všichni padají. Nejsou schopni se najednou všichni

Meko s Čárou rozdělali oheň. Ze skály je nataženo lano, po kterém mají kapitáni družstev v co nejkratším čase vylézt za pomoci jumarů nahoru. Pro „Bradkáče“ je to trochu handicap, jelikož jejich kapitánem je Kendy, který jumary nikdy neměl v ruce, ale to je holt osud. Rozhodčí jsou neoblomní a jako první jde dobrovolně Bery, aby se Kendy mohl alespoň podívat, jak se to dělá. Ačkoliv se Kendy snaží, Bery je přeci jen rychlejší a „Knírači“ se

A skoč...

Máme za sebou jarní a letní část lezecké sezóny. V tomto období se urodilo jistě spoustu husarských kousků na skalách. Pár (slovy dva, vlastně tři) bych tímto rád pustil do éteru. Týká se to, jak jinak, našich bab, které se pochlípily (obrazně řečeno) a svou udatností ve skalách leckdy zahanbily nejednoho chlapáka.

Dámský gambit v podání Květy Ukrutné

Květuška Beruška, přezdívaná N.Y.S.K. (nejlepší yosemitská spáračka Květa) nebo též Květa Ukrutná, zahájila pískovcovou sezónu ve velkém stylu na prvním (ostrém) konci lana. Na masív „Nýtová stěna“ v Tisé vytáhla neznámou novou cestu, kterou Jířa ohodnotil na VIc. Nutno poznamenat, že se jedná o poměrně „kyselou“ záležitost, neb těsně před tím tuto cestu zapytlili dva udatní lezci, Bery s Karlosem. Na pískovcové scéně pak ještě zazářila dalšími vypečenými výstupy v Tiských skalách v oblasti pod Turbázou, kde stylem OS vytáhla několik výstupů od V do VIIa. A to jak rajbáky, tak klasické spáry. Není bez zajímavosti, že některé její výstupy pěkně potrápily či dokonce odrazily některé další pokusitele z řad mužské populace, což Berušku očividně blažilo. J

Také na nepískovcových terénech se blýskla výjimečnými výkony. Za zmínku stojí přezení na prvním fousu Mekocho cesty na Strašidlech „Schody do nebe 7 UIAA“ stylem jojo, kdy nestihla cvaknout lano do expresky a otestovala gravitační zákon v praxi. Navzdory bandaskám a absolvovanému pádu cestu na druhý pokus dobojovala. Další vyvedenou cestou, která stojí za zmínku a kterou složila maturitu z lezení v horošколе strýčka Svinaříčka, je kotvinský hit „Kluk 6+“. Bery se tak v průběhu lezecké sezóny ocitl v rodinné lezecké hierarchii na druhém místě, neboli stal se baličem lana, což okomentoval slovy, že se na lezení vykašle a že si koupí raději nové kolo. Takže Květušce gratulujeme ke skvělým výkonům a Berymu vzkazujeme: „Běda mužům, kterým žena cesty tahá!“

Už zase skáče přes kaluže

Kdo? Petra Faltejsková. Ohledně skákání je Petra v podstatě klubový rekordman, neb se jí loni v Dolomitech podařilo „seskákat“ nějakých 80 metrů volným pádem od úpatí skalní věže do suťoviska. Předpokládám, že tento rekord půjde jen stěží překonat. Není divu, že ji četná zranění na čas odstavila ze soutěže o „škodiče roku“. Jenže sotva jí doktoři letos na jaře vyndali posledních pár „drátěných výztuh“ z polámaných údů, vrhla se Petra opět do lezení. Rehabilitační lezeckou kúru si odpykala v Perštejně pod odborným dozorem oddílového Bruce

Willise (B.B.). Přejeme tímto Petře dokonalou rekonvalescenci, ať to může brzy opět rozjet na plný pecky.

Broňa = oddílový Lens Armstrong?

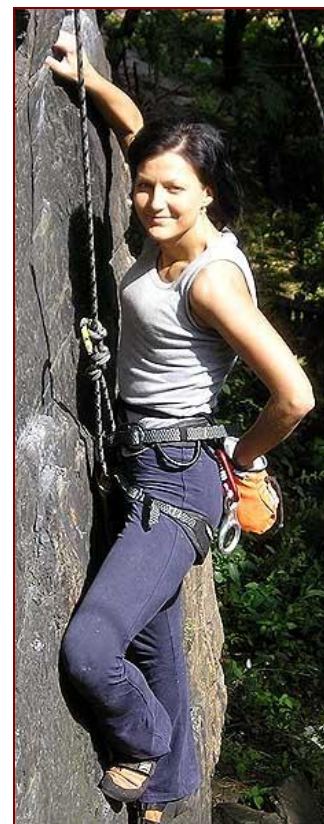
„Ano, pane doktore, jistě, nebojte, tu ruku nebudu zatěžovat. Žádné lezení! Kdepak! Jen trošku to kolo, co jste mi povolil, ale jinak nic! To dá rozum!“ Tak nějak ujišťoval náš další oddílový parašutista Broněk svého ošetřující lékaře, jenž se snaží přeformátovat Broněkův pahnát na ruku. Ale řeči se vedou a voda teče! Rehabilitační cyklotúru pojal Broňa po svém a lousknul si dvěstěkilometrovou projížďku z Liberce do Kadaně. Blahodárný vliv této kúry si nechte převyprávět od něj osobně, stojí to za to. Nicméně

výkon je to přinejmenším úctyhodný, zejména uvědomíme-li si, že měl k dispozici pouze jednu zdravou ruku. Ale stará láska nerezaví, i když ho dostala do průseru, a tak se k ní vrátil ke konci babího léta. Ptáte se ke které? No, k lezení přece! Shodou okolností začal tam, kde před lety vyměnil život zhýralého mládence za život zhýralého sportovce, na skalách u Horní Blatné, které nesou jméno Strašidla. Krásné odpoledne jsme si s Párkem zpestřovali sólolezením na Polední skále, která se celá koupala v odpoledním slunci. Babí léto ve smrtelné křeči krásou

opravdu nešetřilo, a tak není divu, že za chvíli už Broňa funěl jednu cestu za druhou, ruka neruka a pěkně sálíčko, v pohorkách a bez maglajzu. Při pohledu na Broňka, jak levituje na skále stylem levá ruka pravej loket, mi vytanul na mysli Nohavicův nápěv „Teď, doktore, čum, čum, čum!“ Myslím, že by čuměl. Závěrečnou třetíčkou na dortu bylo pro Broňka první přezení typické kvakerské cesty na nedávno objevené skále

Ztracená Varta. A teprve tam se podařilo mantaňáckým zvědům vše zdokumentovat, aby pan doktor věděl, jak umí pěkně léčit a příroda uzdravovat! [LdS]

Poprvé v Tisé – Bürschlických stěnách

12. června 2005

V neděli mělo být slunečno, krásně. Vzal jsem tedy Pepu a Ríšu (oba 13 let) na písek. Ríša k němu před týdnem „čuchnul“, Pepa jel napoprvé. „Zabydleli“ jsme se pod Žofií, židli jsem tentokrát nechal v autě, riskl jsem to. Vzali jsme tři lana a na Žofií jsem zavedl stejný systém jako na Kozelce. Lana do dvou cest, ty první byly obt. VI a VII, a uprostřed na FIX lano ke slanění. Jsem na kluky sám a jistím je přes Reverso oba najednou (lezou s horním jištěním). Po vylezení cesty stále odjištění nezávisle na sobě slaňují, každý na jednom fousu. Slaňují se sebejistícím prusíkem, zatím s tím mají trochu problémy, ale to je důvod, proč to takhle nacvičujeme. Ve čtvrtek v Perštejně se Ríšovi povedlo klasické – při cestě dolů zatáhl prusík tak, že ho nebyl schopen uvolnit, a byl v podstatě uvězněn v 30m výšce. Ještěže jsem ho měl navíc na laně. No, a pak se kluci v cestách vystřídají a já mažu nahoru přemontovat „provázky“. Všechno to jsou cesty, které jsem mnohokrát vylezl, a kdyby mě kluci byli schopni mých 90 kg odjistit, vylezl bych si je znovu. Každý z nich dal ten den 12 cest obtížností IV až VII.

Bylo toho akorát a bylo dobře.

za HK [Bohouš]

„Vzlínali“ jsme v Anglickém Parčíku (Tisá)

3. a 4. září 2005

Byl jeden z posledních víkendů „na písek“. Pavel a já jsme již byli rozhodnutí, ale z celé party mladých „hadů“ se s námi svezl jen 13-ti letý Ríša. Ale ten si zalezl, až mu ruce nevládly. Tato oblast je vděčná nikoli vysokými, ale mnoha a pestrými cestami všech obtížností. Pro horokroužek a jeho adepty je zde ještě mnoho „práce“ a na jaře sem jistě zavítáme. Teď jsme byli zvláštní trojka. Pavel, dnes technicky dobrý lezec, „nadržený“ na prásce od obt. VII výše, já vyčichlý starý týpek a Ríša hádě, co si sotva šáhlo na skálu. A tak nám Pavel vyvedl i cesty za IV, V, VI. A my zase přefuněli nějaké to VII až VIIIc. Ríša měl handicap s výškou, občas nedosáhl. Já zase s váhou, jeden šutr to nehodlal snášet a vyletěl i se mnou, rachotili jsme při tom oba. Byl to vydařený víkend, mnoho pro nás nových cest a mnoho dalších do jarních víkendů.

za HK [Bohouš]

Návštěva naší mládeže v Lezeckém centru MAMUT

v Holešovicích 27. listopadu 2005

Již jsme tam byli. Těsně před a po otevření centra. Jelo se mnou 7 kluků, víc se do dvou aut nevešlo. Těšili se jako malí kluci (13-15 let). S pochvalou musím říci, že prostředí zde bylo před rokem výborné (viz kronika HK), dnes ale je ještě lepší. Veliká pestrost v možnostech lezeckých cest i množství byla navýšena o nové plochy tvořené plastickými reliéfy, zvýšení některých částí na 10-12 m a zcela novou halu 3D v reliéfovém podání všech čtyř stěn až do výšky 12-ti metrů. Kluci do toho vběhli jak hladoví vlci a „rvali“ jednu cestu po druhé až do odpoledních hodin, kdy jim zákonitě musely „dojít“ ruce. Lézt v kuse od 10-ti do 16-ti hodin, to prostě nejde. Nedivil jsem se, když někdy v poledne mi Zdeněk s Kubou přišli ukázat, jak „zmáklí“ cestu, vedoucí přes 20 m dlouhý strop na celou délku 30 m lana.

Co je pro mne důležité, že „hadí“ se konečně našli a začali svoji vitalitu obracet v zájem o lezení a v to, být stále lepší. Projevuje se to i ve zlepšování jejich fyzické kondice a techniky lezení. Takže možná budeme moci uskutečnit v dalším období (zima a jaro) akce, které jsem minulý rok zcela vypustil. Nebylo možné to „hadí klubko“ zvládnout. Takže nejbližší akcí v dohledu je zimní stanování mládeže HK. Naplánován je i zájezd Dolomity 2006 (opět na termín 21.- 30.7.2006) okolí Cortiny d'Ampezzo. A jen na povaze a chování „hadů“ bude záležet, kdo z nich pojede.

za HK [Bohouš]

SLADKÉ TAJEMSTVÍ

Skalní oblast „Tisá – věže pod silnicí“ je ozdobena nevysokou, leč extrémně štíhlou věží s příznačným názvem Víla. Je to v podstatě pískovcový kvádr, volně stojící na skalní podestě, na níž stojí jen polovinou své základny, jelikož tou druhou polovinou přečnívá do prostoru. Kdykoliv jsem cestou ke skalám pod tím procházel, doufal jsem, že to na mě nespadne. A teď to okukuji ze všech stran, pevně rozhodnut na to vylézt. V duchu si propočítávám, kam to asi spadne, spadne-li to a na jaký strom v takovém případě skočím. Se zatajeným dechem nalézám do náhorní hrany a volám na parťačku: „Květuško, až za mnou vylezeš nahoru, tak ti povím sladké tajemství.“ Květuška naštěstí nepostřehla ironický podtón mého sdělení a začala se těšit, co zajímavého jí zase prozradím. Naštěstí se skoky z řítící se skalní jehly do korun stromů nekonaly a já vylezl bez úhony na vrchol. S trochou nadsázky se dá říct, že je to vrchol na půl zadku a já po očku sleduju Květušku, jestli nezačíná tušit zradu, když obmotávám nevelký vrchol jako štand. Nezačíná! A tak po chvilce lehkého lezení s úsměvem na líci usedá až na samotnou špičku skalní jehly, rozhlédne se po krajině, pak tázavě pohlédne na mě a rozšafně praví: „Tak a teď to tajemství!“ Kanadské žertíky mě vždycky bavily, a tak volím odpověď formou kvízu. „Ty, Květuš, víš,

HOROKLUBÁCKÝ BĚH (VÝŠLAP) NA JEDLÁK - 851 m n.m. II. ROČNÍK

ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU

Tento jedinečný závod pořádá Horoklub Chomutov **dne 10. prosince 2005** a půjde v něm o jediné: před vánocemi si něco dokázat! I ti, co jim běhání činí potíže, či k němu mají dokonce odpor, se této akce mohou zúčastnit a na vrchol mohou v poklidu dojít. I tato účast se počítá.

Prezentace účastníků je od **10.30 hod** před koupalištěm **ve Vysoké Peci**, START je v **11.00 hod**. Trasa je libovolná, CÍL se nachází na vrcholu Jedlové hory u vysílače, kde bude zajištěno i velmi lehké občerstvení.

Startovné se neplatí. Mužský rekord z minulého ročníku činí rovných 45 min., ženský rekord je 49 min.!

Každý doběhnuvší obdrží jedinečný a jediný pamětní list a tatrunku, navíc ho budou bolet nohy, rozhlédne se z vrcholu po kraji a možná se i pozvrací. Přeprava batohů a matroše na Lesnou (viz dále), event. na vrchol, zajištěna.

Tím to ale nekončí!!!

Akce bude pokračovat v restauraci hotelu Lesná tradičním zdobením vánočního stromečku pro zvířátka a děti i dospělé.

Je zamluven kus sálu a zajištěno vydatné občerstvení a ubytování. Cena noclehu je 185,- Kč na osobu.

Vřele jsou zváni i příslušníci sousedních, blízkých, méně blízkých či vzdálených i nejbližších oddílů i s případnými ratolestmi..

A dobroty pro zvířátka s sebou.

co je tohle?“ A při tom ukazují na díru do skály těsně vedle jejího zadku. Květuška znejistěla a již bez úsměvu a méně rozšafně praví: „No, to je řáková díra!“ Abychom se dobrali cíle, tak pokládám další, ještě adresnější otázku: „Správně! A víš, od čeho je ta díra?“ Květuška nejprve znovu zkoumavě pohlédla na díru ve skále, pak na mě a pak zdráhavě povídá: „No, to je asi díra od slaaa...“ Ale odpověď nedořekla, neboť jí to naplno docvaklo a spustila na mě bandurskou: „Ty haaaajzle! Já to věděla! Já blbá ti na to vždycky skočím! Jak se teď odsud dostaneme dolů?“ Že jsem se přitom tlemil na celou Tisou asi nemusím nikomu vyprávět. A tak když se Květuška vynadávala a já dosmál, tak jsem jí vysvětlil postup nouzového slánění s lanem hozeným přes vrchol věže a vzápětí jsem jí donutil uvést čerstvě nabyté teoretické znalosti do praxe. Konec dobrý, všechno dobré! Víla nespada, Květa nespada, já jsem taky nespada. Naopak lano a pěna z piva spadla, takže jsme si mohli na Kačáku připít na ty naše písky a v klidu vyprávět další povedené humoresky.

[LdS]

UPOZORNĚNÍ pro činné lezce.

Na únorové schůzi výboru je poslední možnost odevzdat vyplněné formuláře „Škodičova zpověď“. Formulář je ke stažení na stránkách Horoklubu. Děkujeme všem, kteří Škodiče odevzdávají. Vyhodnocení a předání cen proběhne na Valné hromadě Horoklubu v dubnu 2006.

[Výboři]

Směr SFINGY pod Měděncem

22.-23.října 2005

Nic nového. Každoroční akce HK. Ale vždy trochu jinak a s jinými lidmi. Návčik trekingového pochodu s přespáním na Sfingách a doprovodnými akcemi. Zkuste si - dospěláci. Protože treking je samostatný pochod krajinou se vším potřebným na zádech. Čtyři kluci (13-14 let) vyrazili se mnou a bágly na zádech již z Kadaně. Další čtyři to vzdali, to když se dozvěděli, že trasa Kadaň – Sfiny má 20-22 km a do kopce. Ale jako vždy, sichruju se, a tak nahoře bylo přítomno auto se stany, rezervním teplým oblečením, spacákem, vařiči, jídlem apod. Ale kluci to zvládli, jídla měli dost, jen s jejich pubertou jsem měl občas „diskuzi“. Ale učí se. Tak třeba jak se obout a obléci. Ti „loňští“ již předváděli pohorky i dobré kalhoty, než třeba začínající David v polokeckách. Honza se blýskl i vařičem. Ostatní postavili stany (z HK), do nich karimatky (z HK), použili vařiče (z HK). Používají a vidí, co je dobré a jak by to mělo vypadat, aby to bylo k něčemu a ne k ničemu. Postavit stany a pak vařit se vždy vyplatí. Neboť černé kumulonimby i s hutným lijákem nás zahaly i s polévkou u huby „pod střechu“. Naštěstí hodinka deště tomu nahoře na zastrášování stačila, a tak jsem mohl navečer klukům vrazit do ruky mašinku GPS (kdo by nevěděl, tak globální polohovací systém – satelitní navigace). S buzolou již nacvičovali v tělocvičně a dobře. Tak teď jinak. V okolí několika set metrů po stráních a loukách jsem jim rozhodil, ukryl, několik čokolád. A zaznamenal jejich pozice v GPS. Kluci s mašinkou v ruce postupně každý svou, jednu po druhé nacházeli. Ta nejrizikovější byla pod dnem uprostřed louky se stádem krav, našla se, aniž přišel kdokoli k úhoně. V říjnu se stmívá brzy. Ale rozdělat oheň z mokrého smrkového umíme, sekýrka s pilkou v autě je také dobrý doplněk. A tak buřty nad táborákem jen sčely. Ze tmy „vylezly“ hvězdy, asi jsme byli hodní, noc byla teplá a v pohodě. Připomenu, že loni jsme zapadali sněhem, bylo ho po kotníky. Voda zde není, vaky řečené Dromedár pak přijdou velice k užítku. Je po snídani a po

výuce čistoty a pořádku pubertálního osazenstva (ještě nemám ve výbavě HK bič) tak, jak to chápeme při stanování a pobytu v lese my staří s konzervativními zvyklostmi. Ale kluci se učí, většinou zjistí, že u nás v HK a Horoklubu jinak nepřežijí. Bylo dobré ráno, tak mne ještě ti mí hadi ukecali k akci „návčik slaňování“. Dospělák řekne „no sranda“. Kluci se učí v tělocvičně tak, jak to má být, aby jejich kosti přežily. Se sebejistěním a tak, aby jim nic, ani osma neupadla ze skály dolů. Dva z nich ještě nikdy „nevystřčili zadek do luftu“ pod skálou. V tělocvičně měli lano shora a jen 8 m. Tady jsem si je kontroloval (a sichroval zdola), ale nad „díru“ vylézali sami. Poprvé. To pracuje psýcha. A ještě ode mne „schtávali“. Poučení i pro jiné. Přišel první, zapomněl, co se učil a vzal osmu (samotnou) do jedné packy, lano do druhé, nikdo mu nepomáhal, a tak to lano bylo najednou těžké

urvat a prostrčit osmou. Říkám, co když ti ta osma takhle upadne? Učili jsme se to jednodušeji a bezpečněji. Přicvakl se a jel dolů. Přišel druhý, to samé. Třetí to dotáhl do konce, osma mu upadla a zapadla hluboko do prstové spáry. Říkám sarkasticky, zřejmě máš dost peněz. Netěšte se, už tam není, jeden starej a šikovnej ji dokázal vyháčkovat. Sebejistíci prusík. Bez toho u mne nesmí ni krok a uznávám jenom tzv. francouzský a i ten se dá zprznit. Nebudu říkat, kdo do něj použil i uzlel, no, bodejť by mu držel, padal by až na zem. A další obráceně, jak se bál, tak udělal o závit víc, moc jej utáhl, zůstal viset vprostřed stěny „bezmocný“ na utáženém uzlu. Tak to jsou zkušenosti. 20 km krásným podzimním lesem již pak bylo jen příjemným zážitkem, alespoň pro mne. Pěšmo s použitím teleskopických hůlek (HK), to byste se divili, co všechno se s nima dá udělat.

za HK [Bohouš]

Protěž bílá

Píše J. Kořenský, časopis ZLATÁ PRAHA 1884, ročník prvý.

Kdož by za našich dob neznal té alpské květinu! I ten, kdo nikdy neřval se ve tvář alpských velikánův a za svého života více snad nepoznal ve světě než ulice velikého města, zdobí se přece tím kvítkem a neví-li pak, že po česku sluje *protěž bílá*, zajisté má pro ně jméno *Edelweiss*.

Opouštěje kraje alpské všude slyšíš hlahol ten známý a upomínkou na Semerník (Semmering), Hlohnic, na údolí Murice, na Solnohradsko, kam všední výletníci ještě nejspíše vydávají se od nás na bezstarostnou pouť, kupuješ rád kytičku těch květů, jež ti drobné pachole prosebně nabízí.

Mládež i odrostlí nelitostně vyrývají kvítí to i s kořenem, že až úzko je v duši přírodopytčově. Což ale bylo by o několik květův té hledané flóry Alpské! Však hynou tisícové z vážené rodiny její, na sta protěží víže se v kytice svatební, ano i oslavují se zářné květy její v plesích a radovánkách, a protěž Alpská daleko vyváží se z vlasti své do víru života velkoměstského.

V naší zlaté Praze nebývá kytice z alpských protěží ozdobou řídkou, a květy její vítaným jsou zbožím zahradnickým. Také i živé rostlinky ku prodeji se nabízejí v ozdobných květináčích.

Štěstí, že protěž bílá skrývá se ve strmém úskalí vápencových Alp, kde závratné výše chrání ji před náruživými slídiči. Žel však, že nejeden člověk dokonal tam život ve propasti skalní, když, jda za obživou, těch kvítků vyhledával a pevné půdy pozbyl pod nohama.

V té výši, v níž strmí česká Sněžka, počíná teprve život protěže bílé; horské výšiny o 2000 metrech nejlépe slouží k bujnému jejímu rozkvětu.

Řidčeji vyráží stonek její v krajích podalpských v rozvalinách horského skaliska a na Alpských pastviskách, kde ovšem bez obtíže trhati můžeme běloplstný její květ.

Než květ protěže bílé, jež za klobouk si dáváme, není květ jediný, ale ve společném lůžku několik složených květů a mnoho kvítků spočívá. Náležit' protěž bílá do velikého řádu rostlin složnokvětých. Protěž bílá povznáší svou lodyhu jen málo pídí nad zemi, na lodyze pak několik úborků květních sedí uprostřed plstnatých listenů, jež jako hvězda podpírají květy s drobnými kvítky. Nežli květ se rozpučí, barevné úborky v běloučké plsti se ukrývají jako v peřince. Odtud asi jméno poupátka *Edelweiss*.

Tento článek o alpské protěži byl napsán před neuvěřitelnými 120 lety. V tu dobu však již bylo dostupeno všech významných alpských vrcholů. Od prvovýstupu na Matterhorn uplynulo již 19 let. Tolik věcí se do dnešních dnů změnilo!!! A nejen v horolezectví. Nestačí přečíst ten článek jednou.....

[Párek]

A je tu opět oblíbený kvíz pro znalce krušnohorských malých lezeckých oblastí místního významu, do kterých se nevyplatí jezdit z velké dálky. Anebo snad ano? Tak tedy HÁDEJ HÁDEJ KVAKOŠI, kde se nachází tato lezecká lahůdka? Správné odpovědi zasílejte na lampárnu do Jirkova.

METODIKA

Možná to je jenom náhoda a nováčci prostě nejsou, možná se takhle projevují změny ve společnosti, ale v posledních letech stagnuje zájem o metodiku. Můžeme jenom spekulovat, jak hodně se na neradostném stavu podílí možnost „koupit si“ znalosti a dovednosti během pěti minut společně s individuálním členstvím v ČHS. Taky je možné, že zájemcům o metodiku nevyhovuje systém hromadných akcí, pořádaných oddílem v jednom konkrétním termínu. Asi by se našlo možných důvodů mnohem víc. Ať jsou důvody jakékoli, výboji Horoklubu Chomutov jsou stále proti tomu, aby v oddíle získal průkazku člen, který neprošel všechny čtyři metodiky.

„Konzum“ nezměníme, ve věci individuálního členství ČHS nás přehlasovali. Zkoušíme tedy nabídnout zájemcům o

členství v ČHS v rámci oddílu „individuální“ metodiku. Společná a neměnná zůstává jarní metodika, spojená s chytáním pádu pneumatiky a nácvikem záchranných postupů po pádu v tělocvičně v Kadani. Další tři metodiky (základní, letní, zimní) si zájemci mají možnost individuálně domluvit s kterýmkoliv instruktorem Horoklubu. Seznam a kontakty na oddílové instruktory najdete na stránkách oddílu – <http://www.horoklub.cz>, nebo můžete přijít na schůzi výboru (viz Úvodník tohoto čísla Mantany) a osobně se domluvit. Pro ty z vás, kteří už zapomněli, jakou metodiku absolvovali, je seznam nováčků a splněných metodik na stránkách Horoklubu pod odkazem <http://metodika.horoklub.cz>.

[výboji]

Řekl Mojžíš lidu svému....

(Volný přepis Mojžíšova monologu při tréninku s Čížou na stěně v Kadani)

To já jako druholezec to mám daleko těžší. Zatímco si prvolezec (Číža) cestou materiál odkládá, tak já si cestou nakládám. No, a protože leze první, tak mi ty chyty vždycky

opotí a mně to pak hrozně klouže. A když konečně přijdu na řadu, tak mě už hrozně bolí za krkem, jak pořád koukám na něj nahoru a jsem z toho vysílenej. A navíc prvolezec si cestu vybírá podle sebe a já musím lézt to, co vybral. A ještě ke všemu jsem psychicky zlomenej ze všech těch klíčovejch míst, na kterých ho vidím se trápit, zatímco on si jako prvolezec nastupuje do cesty „bohačulehko“.

Správné odpovědi na hádanky a kvízy z minulých čísel

Mantana č.	Rubrika	Správná odpověď
2003_01	Hádej hádej Kvakoši	Blatenské Dvojvěží na Strašidlech
2004_01	Střípky – Dagmar Letošová	Fikce! – nejbližší realitě je však č. 2
2004_03	Kvíz ze života, aneb když BB kleje	Odpověď „b“
2004_04	Hádej hádej Kvakoši	Himlštejn
2004_05	Hádej hádej Kvakoši	Hroznětínské skály
2005_02	Hádej hádej Kvakoši	Hroznětínské skály (fotomontáž)
2005_04	Hádej hádej Kvakoši	Kryštof

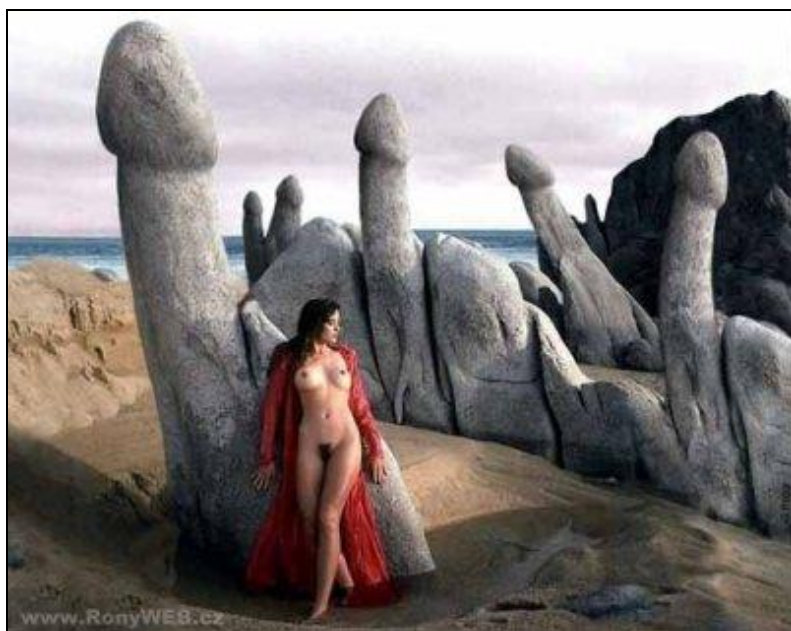
SKALNÍ OBLASTI NA CHOMUTOVSKU

Pyjovské skalky

Jest krásná, zcela opuštěná oblast ve SJVZ úbočí Erovrchu, nalézající se v nadmořské výšce těsně pod 7,5 m n.m. V současné době věže poskytují úchvatné zážitky při pohledu na vodní hladinu těm, kteří dosáhnou vrcholu.

Na vrcholy věží lze vystoupit mnoha směry a možnosti této oblasti zdaleka nejsou vyčerpány. Stávající cesty však nepatří k nejsnazším a zejména cesty J. Topořila nemají příliš přelezů. Nejlezenější je cesta K narozeninám, nepočítáme-li samozřejmě snadnou Normálku. Výška věží se pohybuje mezi 5 m z náhorní strany a 8 m ze strany údolní. Věže jsou prosty jakéhokoli stabilního jištění a není zde osazen ani dobírací či slaňovací kruh, neb ho není třeba.

V těsné blízkosti věží se nachází ještě Rozpolcená skála se dvěma kratšími cestami bez valného lezeckého významu.

Členské příspěvky na rok 2006

Zaplátit nejpozději na únorové schůzi. Při pozdější platbě se platí penále. Nově lze příspěvky poslat bezhotovostním převodem na účet č. **2111750217/0100**, jako var. symbol uveďte své rodné číslo. Výše příspěvků je stejná jako letos (viz webová stránka klubu - sekce základní informace o klubu).

Stěna v Kadani v provozu od 3.10.

Pondělí	17:00 – 19:00
Středa	20:00 – 22:00
Pátek	17:30 - 19:30
Sobota	17:00 – 19:00
Neděle	17:00 – 19:00

Z CHORÝCH MOZKŮ ANEB DESTILÁTY Z CHYTRÝCH PALIC!

- Ve sněhové vánici se musíš stát sněhovou vločkou, v dešti se musíš stát dešťovou kapkou a v suňovisku balvanem! (V. Šírl, vánoční Bořeň 2004)
- A pravda se stala opakem! (Kozel, Mikleho svatba 2004)
- A nebudou tam mít v tu dobu vojáci cvičení? „No já jsem se ptal na generálním štábu a oni to neví!“ (Atom na schůzi VV)
- Celou dobu tady káže aby nečinný činný byli činný, ale sám činný se dělá nečinným. (Honza o Atomovi na schůzi VV)